

althans, zou kennen. Wat wij van uw persoonlijk leven moeten weten, zullen we tusschen de regels lezen en erop. Gij waart geen kwezel en geen virago, gij waart een vrouw, gevoelig voor de liefde en voor de schoonheid van de natuur: een levend mensch. Dat willen we weten van u en daarom lees ik u.

— Zijn er dan nu zoo weinig levende menschen? vroeg Anna en haar mond ging daarbij met duidelijk misprijzen licht schuin.

— Het gaat slecht in de wereld, zei ik. De moedigen zijn in de minderheid, de werkelijke temperamenten zijn zeldzaam. Wij zijn allemaal zwak en laf. Een van onze leeraars heeft gezegd dat men om werkelijk te leven moet gevaarlijk leven. Wij leven allemaal veilig, wij zijn benauwd, zonder uitzicht, zonder hoop.

— Maar waarom gaat het dan zoo slecht? vroeg Anna. Is er dan iets bijzonders aan de hand?

Ditmaal zag ik de kans te schoon klaar en ik begon:

„Omdat de Christenen naar tijdelijk genot haken
en Christus zijn kruis laten dragen alleen,
omdat de Prinsen slechts op 't eigen profijt waken,
omdat er weinig God zoeken of geen,
omdat zij 't arm volk soms villen tot op 't been,
omdat ze willen worden groote cadetten,
omdat het overspel ten dage is zoo algemeen,
omdat zij 't zelf doen die 't moeten beletten,
omdat men maakt veel statuten en wetten,
omdat er zoo weinig zijn onderhouden,
omdat de wereld is vol duivels netten,
omdat er zoo weinig zijn die ze schouwen,
omdat er geen schaamte is onder de vrouwen;
omdat de maagden dragen een stout gelaat,
omdat wij geen van al en doen wat wij zouden,
daarom gaat de wereld zooals zij gaat”.

— Goed geantwoord, zei Anna, alleen hebt ge mijn strophe wat verknoeid met uw modernisme. Het is dus nog altijd hetzelfde. Ik vraag me al een heelen tijd af wat mijn werk feitelijk heeft gebaat. Mijn belooning heb ik in de wacht. Mijn situatie tusschen Hadewijch en Boudewijns is inderdaad de tout repos, maar wat heeft het uitgehaald en